

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 sierpnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 24 lipca 2017 r., odmówił wnioskodawcy W. O. prawa do świadczenia przedemerytalnego. W uzasadnieniu wskazano, że zgodnie z art. 114 ust. 1 w/w ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prawo do świadczeń i ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawnione okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Z uwagi na to, że ubezpieczony nie przedłożył nowych dokumentów mających wpływ na prawo do świadczenia – nadal brak podstaw prawnych do przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego.

/decyzja – k. 29 plik VII akt ZUS/

Ubezpieczony W. O. uznał w/w decyzję za krzywdzącą i w dniu 23 sierpnia 2017 r. złożył odwołanie od w/w decyzji.

/odwołanie – k. 2 – 3 /

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

/odpowiedź na odwołanie – k. 33/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca W. O. urodził w dniu 23 lipca 1956 r.

/bezsporne/

W dniu 4 lipca 2011 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

/Wniosek – k. 1 - 4 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 24 sierpnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia przedemerytalnego.

/decyzja – k. 13 – 14 plik II akt ZUS/

W dniu 16 września 2011 r. wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego.

/wniosek – k. 15 - 16 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 14 listopada 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ, nie spełnił warunków do uzyskania świadczenia:

- na wymagane 40 lat pracy ubezpieczony udowodnił łącznie 19 lat, 5 miesięcy i 29 dni okresów składkowych i nieskładkowych,
- ostatnio nie wykonywał przez okres co najmniej 6 miesięcy zatrudnienia, w którym stosunek pracy został rozwiązany z przyczyn dotyczących zakładu pracy,
- nie był zarejestrowany jako bezrobotny, nie pobierał zatem przez okres 6 miesięcy zasiłku dla bezrobotnych.

Do stażu pracy organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu okresu pracy na budowie eksportowej od 11 sierpnia 1988 r. do 4 października 1988 r. i od 6 sierpnia 1990 r. do 11 października 1990 r. z uwagi na brak zaświadczenia.

/decyzja – k. 61 – 62 plik II akt ZUS/

Ubezpieczony złożył odwołanie od w/w decyzji z dnia 14 listopada 2011 r. do Sądu Okręgowego w Łodzi i Sąd Okręgowy w Łodzi, VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 8 lutego 2012 r. w sprawie sygn. akt VIII U 2257/11 oddalił odwołanie, Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 25 października 2012 r. w sprawie sygn. akt III AUa 491/12 oddalił apelację wnioskodawcy.

/bezsporne/

Decyzją z dnia 10 czerwca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ponownie odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia przedemerytalnego.

/decyzja – k. 61 plik IV akt ZUS/

Decyzją z dnia 26 września 2013 r. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 5 września 2013 r. organ rentowy ponownie odmówił W. O. prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ na wymagane 40 lat pracy ubezpieczony udowodnił łącznie 19 lat, 10 miesięcy, 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 19 lat, 1 miesiąc, 15 dni okresów składkowych oraz 9 miesięcy i 3 dni okresów nieskładkowych.

Ostatnio wnioskodawca nie wykonywał przez okres co najmniej 6 miesięcy zatrudnienia, w którym stosunek pracy został rozwiązany z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Nadto ubezpieczony nie złożył zaświadczenia z Powiatowego Urzędu Pracy potwierdzającego 6 miesięcznego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych oraz to, że bez uzasadnionej przyczyny W. O. nie odmówił przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych oraz robót publicznych.

Do stażu pracy nie zaliczono wnioskodawcy okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców z uwagi na brak dokumentu potwierdzającego opłacenie składek od 1 lipca 1977 r. na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego (...) przez rodziców ubezpieczonego.

/decyzja – k. 18 plik V akt ZUS/

W. O. wniósł odwołanie od decyzji z dnia 26 września 2013 r. do Sądu Okręgowego w Łodzi i Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 21 lutego 2014 r. w sprawie sygn. akt VIII U 6068/13 oddalił odwołanie. Następnie Sąd Apelacyjny w Łodzi, wyrokiem z dnia 17 grudnia 2014 r. – sygn. akt VIII U 475/14 oddalił apelację wnioskodawcy.

/bezsporne/

W dniu 24 lipca 2017 r. W. O. wystąpił z ponownym wnioskiem o świadczenie przedemerytalne.

/wniosek – k. 1 – 3 plik VII akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 9 sierpnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 24 lipca 2017 r., odmówił wnioskodawcy W. O. prawa do świadczenia przedemerytalnego. W uzasadnieniu wskazano, że zgodnie z art. 114 ust. 1 w/w ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prawo do świadczeń i ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawnione okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Z uwagi na to, że ubezpieczony nie przedłożył nowych dokumentów mających wpływ na prawo do świadczenia – nadal brak podstaw prawnych do przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego.

/decyzja – k. 29 plik VII akt ZUS/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dokumenty załączone do akt sprawy, które wzajemnie się uzupełniają i których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne podlega oddaleniu.

Na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2016 r. poz. 887 z późn. zm.) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Z cytowanego przepisu wynika, iż warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń jest uzyskanie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do tych świadczeń lub ich wysokość /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99 - OSNAPiUS 2000 nr 19 poz. 734; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 - OSNAPiUS rok 2003, Nr 18, poz. 442/.

Zwrot "przedłożenie nowych dowodów" oznacza zgłoszenie każdego prawnie dopuszczalnego środka dowodowego, stanowiącego potwierdzenie okoliczności faktycznych istniejących przed wydaniem decyzji, a mających wpływ na powstanie prawa do świadczenia lub jego wysokość. Natomiast użyte w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej pojęcie "ujawnienie okoliczności" oznacza powołanie się na fakty dotyczące ogółu wymagań formalnych i materialnych związanych z ustaleniem przez organ rentowy prawa do świadczenia lub wysokości świadczenia. Są to określone w przepisach prawa materialnego fakty warunkujące powstanie prawa do świadczenia lub jego wysokości np. staż pracy, wiek, niezdolność do pracy, ale także uchybienia przez organ rentowy normom prawa procesowego lub materialnego, wpływające potencjalnie na dokonanie ustaleń w sposób niezgodny z ukształtowaną z mocy prawa sytuacją prawną osoby zainteresowanej (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2014 r., I UK 322/13, LEX nr 1444596 oraz Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 11 grudnia 2015 r., III AUa 1087/15, LEX nr 1979499).

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że z uwagi na złożenie przez wnioskodawcę kolejnego wniosku o świadczenie przedemerytalnego obowiązkiem organu rentowego, a następnie Sądu było zbadanie czy zachodzą określone w art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przesłanki umożliwiające merytoryczne rozpoznanie wniosku. Należało zatem ustalić i ocenić, czy wnioskodawca przedłożył nowe dowody mogące mieć wpływ na zmianę poprzedniej decyzji z dnia 26 września 2013 r., ewentualnie, czy ujawniły się takie okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mogły rzutować na przyznanie ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Ocena, że przesłanki te nie były spełnione (wnioskodawca po uprawomocnieniu się decyzji z dnia 26 września 2013 r. nie przedłożył nowych dowodów ani nie ujawnił okoliczności istniejących przed wydaniem tej decyzji, które miały wpływ na prawo do świadczeń) powinna prowadzić do odmowy ponownego ustalenia świadczenia przez organ rentowy oraz oddalenia odwołania przez Sąd, bez potrzeby merytorycznego zbadania prawa do świadczenia przysługującego ubezpieczonemu. Bez spełnienia przesłanek formalnych wniosku z art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prowadzenie postępowania dotyczącego merytorycznej oceny spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego jest bezcelowe i bezprzedmiotowe.

Dokonując wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału procesowego Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że skarżący w toku postępowania przed organem rentowym wywołanym ponownym złożeniem wniosku z dnia 24 lipca 2017 r. o prawo do świadczenia przedemerytalnego, nie spełnił przesłanki wniosku o ponowne ustalenie prawa do świadczenia przedemerytalnego na zasadach określonych w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Skarżący nie przedłożył nowych dowodów na potwierdzenie okoliczności faktycznych istniejących przed uprawomocnieniem się decyzji z dnia 26 września 2013 r., a mających wpływ na powstanie prawa do świadczenia.

Skarżący w toku niniejszego postępowania nie ujawnił również żadnych okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do świadczenia. Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, w toku postępowania przed organem rentowym, wywołanego wnioskiem z dnia z dnia 24 lipca 2017 r., nie zostało ujawnione nic nowego, co dawałoby Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych podstawę do ponownego przeanalizowania sytuacji prawnej wnioskodawcy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ma podstaw do ponownego ustalenia prawa do świadczenia, jeśli zainteresowany nie przedstawi dokumentów lub okoliczności zmieniających jego sytuację (por. wyrok. Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III UK 150/13, LEX nr 1458793).

A zatem należy wskazać, że wnioskodawca nadal nie spełnia warunków do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego w przewidzianych w przepisach ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2148 ze zm.).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 5 w/w ustawy, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn.

W myśl art. 2 ust. 3, świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;
- 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;
- 3) złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Zaś ubezpieczony na wymagane 40 lat pracy udowodnił łącznie 19 lat, 10 miesięcy, 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 19 lat, 1 miesiąc, 15 dni okresów składkowych oraz 9 miesięcy i 3 dni okresów nieskładkowych.

Ostatnio wnioskodawca nie wykonywał przez okres co najmniej 6 miesięcy zatrudnienia, w którym stosunek pracy został rozwiązany z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Nadto ubezpieczony w toku postępowania nie złożył zaświadczenia z Powiatowego Urzędu Pracy potwierdzającego 6 miesięcznego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych oraz to, że bez uzasadnionej przyczyny W. O. nie odmówił przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych oraz robót publicznych.

W konsekwencji decyzję organu rentowego z dnia 9 sierpnia 2017 r. uznać należy za prawidłową bowiem w chwili jej wydawania nie zachodziły przesłanki z art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Mając powyższe na uwadze odwołanie, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., podlegało oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy.

K.K.-W.